

Publicerad 2013-10-03 02:03 av Melancolinus

självtterapi. skriver av allt jag känner. Man får kännas. Även om världen inte ser ljus ut.

Neurodömd och besvikelsen

Dagarna passerar och jag faller mer isär.

Ikväll gick inte jag ut som en vinnare från byggnaden.

Varje andetag från luften kändes djupt in i lungorna.

Det var tungt att bära luften inom en.

Det är inte för att det är höst och mörkret har börja visa sig allt mer.

Jag försöker hålla mig ihop, men bitarna rasar.

Jag plockar upp dom bitar jag kan få tag på, men det eskalerar och förtvinas till sand som rinner genom mina fingrar.

Tårarna kommer på natten då man vet stressen rinner av ens förtvinade kropp.

Tar distans till den värld jag en gång hade. Jag lämnar det som jag lämnade minneslunden min mor ligger i. Hjärtat slår i otakt.

Så att den känns som om den ska hoppa ur när som helst.

Jag vet inte vart jag ska ta vägen, men inte vill jag heller vara här.

Fast i en odödlig plats i oändlig kvasitid.

En plats som länkar ett brutet förflutet och en framtid fylld av tomma löften.

Jag lägger mig ner och och kramar om täcket somnar in trasig för att vakna upp med sandsten i ögonen till en annan bruten dag med samma utdömda ton.

Jag ser ingen hopp i mig då mänskligheten är minst lika värdelös som jag ser det.

En hel värld som fallerar. Inte bara jag, utan hela världen.

Inte ens en pantburk värd att orkas pantas av en hemlös.

Inte ens ett hjärta stark nog för att bära två personer.

Inte ens hoppet att folk ska lära sig av sina misstag eller har med mänsklighet att ge ut och rädda andra delar av världen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Melancolinus med Poeter.se id #37210 innehar upphovsrätten